

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 8Co/447/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214800  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214800.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/261/2012-89 zo dňa 20. marca 2014, takto

### rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k presvedčeniu, že exekučný súd - Okresný súd Martin sa v exekučnej veci sp. zn. 17Er/3135/2010 nedopustil prietahov, napriek tomu, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol rozhodnutím vydaným po uplynutí 15-dňovej lehoty, ktorú určovalo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011. Poukázal na to, že Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01.06.2011, napriek tomu ho treba za exekučný titul považovať podľa cit. ustanovenia aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z.z. z dôvodu, že vložením slov „rozhodcovských súdov a“ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad cit. ustanovenia Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 zároveň procesnú lehotu 15 dní ustanovuje na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (II. ÚS 245/2013, II. ÚS 112/2013). Nakoľko žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia došla súdu v čase účinnosti ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku kedy súd nebol viazaný 15-dňovou lehotou od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, nemožno v konaní súdu vidieť žiadny prietah. Nebola tak splnená základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda nesprávny úradný postup. Žalobca navyše nepreukázal ani ďalšiu podmienku pre existenciu zodpovednosti, a to vznik

majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia v žalobe ohľadne tohto protiprávneho následku preukázal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O. s. p.) a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania nepriznal náhradu trov konania, pretože vznik trov nepreukázal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 O. s. p. K jednotlivým dôvodom odvolania bližšie uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody pre tento postup, z ktorého dôvodu nemohol súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Ďalej uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, a teda v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, z ktorého dôvodu je meritórne rozhodnutie predčasné. Okresný súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Okresný súd, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca ďalej tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Vytýkal okresnému súdu, že sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, úplne však ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavov v súvislosti s urgenciami. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu, ktoré mu bolo riadne doručené, písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. za použitia § 156 ods. 3 O. s. p.), podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je v podstatných bodoch vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám

uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky žalobcu nepovažuje za dôvodné, keď nie všetky odvolacie námietky sa zároveň dotýkajú výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca v odvolaní poukazuje mimo iného na rozhodnutia a skutočnosti, ktoré v súdnej veci vôbec nenastali (napr. podanie návrhu na prerušenie konania s predložením ústavnej sťažnosti, zamietnutie návrhu na prerušenie konania). Odvolaciemu súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že žalobca podáva rovnaké odvolanie vo viacerých obdobných veciach bez toho, aby rozlišoval medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov, v dôsledku čoho nie všetky odvolania korešpondujú so skutočným stavom v tej ktorej veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému vec bola pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, opakovane v priebehu konania však svojím prejavom potvrdil, že námietku zaujatosti nepodáva, zákonný sudca vo svojom vyjadrení (vzhľadom na oznámenie žalobcu v návrhu) uviedol, že vo veci sa necíti byť zaujatý pre pomer k účastníkom, ani pre pomer k veci a s uvedenou skutočnosťou sa vysporiadal i v odôvodnení rozsudku. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil žalobca v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že s uvedenou otázkou sa už vysporiadal v predchádzajúcom rozhodnutí v danej veci sp. zn. 6Co/608/2013 zo dňa 30.12.2013, ktorým zrušil uznesenie prvostupňového súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na opakované námietky žalobcu odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala žalobcovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je a vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti

je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Námietku žalobcu, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávajúce na deň 20.03.2014. Právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie na pojednávajúce dňa 26.02.2014. Žalobca síce podaním zo dňa 13.03.2014 požiadal o zrušenie pojednávajúce do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a zákonného sudcu, ale s touto žiadosťou sa prvostupňový súd riadne a náležite vysporiadal v rámci odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. V danom prípade nebol dôvod pre zrušenie pojednávajúce zo žalobcom uvádzaného dôvodu, keď žalobca v konaní námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi nepodal (ako je to zrejmé z jeho vyjadrení), rovnako zákonný sudca sa vyjadril, že sa vo veci necíti byť zaujatý, keď uvedená otázka už bola predmetom skúmania pri predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. S poukazom na uvedené skutočnosti potom neobstojí námietka žalobcu, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť, čím ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávajúce. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca teda nedostavením sa na riadne nariadené pojednávajúce sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné práva, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, ako aj právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. a § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravídla práve na pojednávajúce (vo vzťahu k prítomným účastníkum).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávajúce dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil (v dôsledku toho, že sa na pojednávajúce nedostavil). Námietka žalobcu, že okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tvrdení žalovaného, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je účelová. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach zistených z exekučného spisu a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Pokiaľ žalobca uviedol, že okresný súd sa neoboznámil s predloženou ústavnou sťažnosťou a vo veci samej rozhodol bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, ktorý súd zamietol, uvedené tvrdenie nie je pravdivé. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca návrh na prerušenie konania v danej veci vôbec podal, rovnako nebola súdu predložená ani ústavná sťažnosť, ktorá by mala súvis s danou vecou.

Nedôvodná je nakoniec i námietka žalobcu, že okresný súd napriek tomu, že zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, toto porušenie práva nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nič také nevyplýva. Okresný súd nemal dôvod konštatovať porušenie, či nedodržanie lehôt namietaných žalobcom, keďže v čase podania žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebola pre vydanie poverenia, v prípade ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok (ako tomu bolo i v predmetnom exekučnom konaní), stanovená žiadna lehota. Z uvedenej skutočnosti, mimo iného, vychádzal i prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí. Odvolací súd sa v tomto smere v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a nepovažoval za potrebné uvádzať ďalšie dôvody, pretože by boli už len opakovaním toho, čo podrobne uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p.. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací súd hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.